

Του έψησε το ψάρι στα χείλη

Ο λαός του Βυζαντίου γιόρταζε με μεγάλη κατάνυξη και πίστη όλες τις μέρες της Σαρακοστής. Το φαγητό του ήταν μαρουλόφυλλα βουτηγμένα στο ξίδι, μαυρομάτικα φασόλια, φρέσκα κουκιά και θαλασσινά. Στα μοναστήρια, όμως, ήταν ακόμη πιο αυστηρά, αν και πολλοί καλόγεροι, που δεν μπορούσαν να κρατήσουν περισσότερο τη νηστεία, έκαναν πολλές κρυφές...αμαρτίες κι έτρωγαν αβγά ή έπιναν γάλα. Αν τύχαινε, όμως, κανένας απ' αυτούς να πέσει στην αντίληψη των άλλων -ότι είχε σπάσει δηλαδή τη νηστεία του- καταγγελλόταν αμέσως στο ηγουμενοσυμβούλιο και καταδικαζόταν στις πιο αυστηρές ποινές.

Κάποτε λοιπόν, ένας καλόγερος, ο Μεθόδιος, πιάστηκε να τηγανίζει ψάρια μέσα σε μια σπηλιά, που ήταν κοντά στο μοναστήρι. Το αμάρτημά του θεωρήθηκε φοβερό. Το ηγουμενοσυμβούλιο τον καταδίκασε τότε στην εξής τιμωρία: Διάταξε και του γέμισαν το στόμα με αναμμένα κάρβουνα και κει πάνω έβαλαν ένα ωμό ψάρι, για να...ψηθεί! Το γεγονός αυτό το αναφέρει ο Θεοφάνης. Φυσικά ο καλόγερος πέθανε έπειτα από λίγο μέσα σε τρομερούς πόνους. Αλλά ωστόσο έμεινε η φράση «Μου έψησε το ψάρι στα χείλη» ή «Του έψησε το ψάρι στα χείλη».